

حجت‌الاسلام «علی سرلک» از چند و چون نشر خوبی‌ها در جامعه می‌گوید

کار خوب را علنی کنید

◆ **معصومه ماه‌پیگر** | نشر خوبی‌ها هنوز برای خیلی‌ها عبارتی گنگ است. بسیاری از آدم‌های خوب اطراف ما زیباترین کارها را در بستوی ذهنشان نگه می‌دارند و آن را منتشر نمی‌کنند و حرفی از آن به میان نمی‌آورند؛ با این توجیه که نمی‌خواهیم ریا شود؛ در حالی که یک اتفاق بد و خبر تلخ به سرعت دهان به دهان می‌چرخد و منتشر می‌شود، اما باید دانست که مرز میان نشر خوبی و ریا کجاست؟ اصلاً چرا نشر خوبی نیاز امروز جامعه ماست و روحانیون و مبلغان دینی و تک‌تک مردم جامعه چه نقشی در آن دارند؟ این سؤال‌ها محور گفت‌وگوی ما با حجت‌الاسلام «علی سرلک» است. روحانی تأثیرگذاری که مردم بارها با شنیدن صحبت‌هایش از تلویزیون حال خوب را تجربه کرده‌اند. او می‌گوید: «یک کار خوب از یک انسان خوب گاهی تمام جریان بدی‌ها را گوشه رینگ می‌اندازد؛ برای مثال شخصیت شهید حاج «قاسم سلیمانی» تمام معادلات و محاسبات را تحت تأثیر خود قرار داده و نشان داد که پیروزی با حق و خوبی‌هاست.»

ریا به معنای دیده‌نشدن هر کار خوبی که انجام می‌شود، نیست، بلکه به هر کاری گفته می‌شود که شخص برای خودنمایی انجام می‌دهد. کارهای خیر با نیت ترویج و فرهنگ‌سازی باید بیان شود. علنی شدن کار خوب به قصد قربت نه تنها عیب و ریا نیست، بلکه بسیار پسندیده و لازم است؛ زیرا سبب الگوسازی، فرهنگ‌سازی و اصلاح و رشد جامعه می‌شود. در تفاوت نشر خوبی با ریا همین بس که خداوند در کلام وحی به بندگانش می‌فرماید: «کارهای خوب را به صورت پنهان و آشکار انجام دهید؛ پس هر کس بگوید کار خوب نباید علنی شود، خلاف آیه قرآن می‌گوید.»

نظر تان درباره بعد دینی و مذهبی

این کار چیست؟

قرآن می‌فرماید: «و امر بالمعروف» یعنی امر به آنچه پسندیده است. حیات دین در گروه این مسئله است؛ امر به معروف و نهی از منکر. همان موضوعی که امام حسین (ع) هدف و فلسفه قیام خود را براساس آن معرفی کرد، معنایش همین است که خوبی‌ها و زیبایی‌ها باید بیان شود. اگرچه برای بازگردن آن‌ها باید هزینه بدهی. ممکن است در برابر ما کسانی و جریاناتی آن‌ها را نپسندند و انواع هزینه‌ها و موانع را ایجاد کنند، اما این کار ارزشش را دارد و وظیفه ماست تا خوبی‌ها را منتشر کنیم.

روایات بسیاری درباره نشر خوبی‌ها بیان شده است، ضرورت نقش دین در نشر خوبی را بیان کنید. اساساً دین کاری جز انجام خوبی و ترویج خوبی ندارد. قرآن می‌فرماید: «راشدون کسانی هستند که زیبایی‌ها و خوبی‌ها برایشان مطلوب است و زشتی‌ها و آلودگی‌ها نامطلوب». دین آمده است تا به خوبی‌ها ضریب بدهد و آن‌ها را برای جامعه حساس کرده و بین عامل و عمل خوب رغبت ایجاد کند که بهره‌مندی از این ظرفیت فقط از عهده دین برمی‌آید. دین انسان‌ها را برای انجام خوبی‌ها بی‌توقع کرده تا به خاطر تشویق‌ها و تنبیه‌ها از انجام خوبی‌ها صرف‌نظر نکنند. اگر نقش بزرگ دین را در این مسئله متوجه بشویم، خواهیم دید که خوبی و

چرا باید خوبی‌ها، اتفاق‌ها و کارهای

خوب را نشر داد؟

همان‌طور که ما برای ادامه حیات بیولوژیکی به اکسیژن نیاز داریم، فطرت و روحیه حق‌طلبی ما هم نیاز دارد تا خوبی‌ها و فضایل زیبا را ببیند و گسترش دهد. دل و جان ما با وجود خوبی‌هاست که سالم و زیبا می‌ماند. به دلیل نیاز حیاتی، انسان دوست دارد در معرض و فهمیدن اخبار خوبی‌ها قرار بگیرد.

تأثیر نشر خوبی‌ها بر فضای جامعه

چیست؟

یکی از مؤثرترین کارها و کوتاه‌ترین راه‌ها برای از میان بردن بدی‌ها، ترویج خوبی‌هاست. برای از بین بردن سیطره رذایل و زشتی‌ها باید فضایل و خوبی‌ها بیان شود. با معرفی خوبی‌ها، بدی‌ها مجال رویش و سایه‌افکنی پیدا نمی‌کند؛ در نتیجه فرصت از دشمنان گرفته می‌شود و در نهایت جامعه از بدی‌ها در امان می‌ماند.

فکر می‌کنید جامعه ما چقدر

توانسته در جهت نشر خوبی‌ها حرکت کند؟

گاهی اوقات اولویت‌ها و فضایل گم می‌شوند و مسیر فهمیدن خوبی‌ها و ستایش از زیبایی‌ها به‌اندازه‌ای که لازم است، حرکت نمی‌کند، البته معنایش این نیست که خوبی‌ها رواج نداد، قدرت حق همیشه بر قدرت باطل تسلط داشته و باطل را مغلوب خود کرده است. یک کار خوب از یک انسان خوب گاهی اوقات تمام جریان بدی‌ها را گوشه رینگ می‌اندازد و منفعل می‌کند؛ برای مثال شخصیت شهید حاج «قاسم سلیمانی» به ناکاه تمام معادلات و محاسبات را تحت تأثیر خود قرار داده و نشان داد که پیروزی با حق و خوبی‌هاست.

برخی افراد نشر خوبی‌ها

و کار خوب خود را ریا می‌دانند و به

همین دلیل از این کار امتناع می‌کنند.

به‌عنوان یک کارشناس مذهبی تفاوت

نشر خوبی با ریا را در چه می‌دانید؟

